

Най-сетнѣ слѣдъ голѣми скитания, настойникътъ, който бѣше работенъ човѣкъ и не можеше да губи много врѣме подиръ Митка, го заведе на Конювица, въ западната часть на София, дѣто градътъ прилича повече на село. Наредиха да се запише момчето въ нѣкоя ючбунарска мжжка прогимназия.

Прѣгледаха една нова едноетажна кжщица, доста хубавичка, съ широкъ дворъ.

— Ето, каже настойникътъ, тази стая е добра, въздухъ и слънце въ изобилие и дворъ широкъ. Тъкмо, каквото ти искашъ. И наемътъ е износенъ — 15 лева мѣсечно.

— Да, господине, отговаря стопанката на кжщата — една нисичка и дебела жена, стаята е много хубава. Въ цѣла София нѣма да намѣрите такъвъ чистъ въздухъ.

И тя се усмихна като пазарски хлѣбъ.

— И азъ имамъ синъ тъкмо като него, и двамата ще се занимаватъ. Сега той е на село, ще си дойде подиръ нѣколко дена. Синъ ми постоянно говори, че учителътъ имъ казалъ, какво въздухътъ е най-главното нѣщо. Храна може да има, може и да нѣма, ама въздухъ трѣбва да има. Елате дѣ, влѣзте, вжтрѣ да видите стаята.

По облѣклото и говора изглеждаше тая жена да не е българка, но много засмѣно посрѣщаше наемателитѣ си и любезно ги развеждаше изъ кжщата, като хвалѣше подъ редъ и двора, и вратата, и стѣнитѣ, и масата, и прага, и прозореца, и кревата и всичко. Тя вървѣше напредъ и тържествено, разтварѣше вратитѣ, като думаше:

— Гледайте, колко хубава, колко удобна стая. Нѣма стълби да изкачва, нѣма тъмни каридори да